

Tomislav Marinković

DODIRNE TAČKE U SNU¹

Sve više shvatam da se stvari u životu neminovno i čudno prepliću, sudaraju ili dodiruju. Skoro svaki dan, pa i ceo život je ispunjen tačkama koje označavaju sustizanje vekova, presecanje istorijskih zbivanja, ukrštanje datuma sa sudbonosnom završnicom. Ali, nedavno, zadesio sam se u tački koja se najtačnije može opisati kao iznenadni susret života i neživota.

Reč je o snu – dakle o polju na kojem uspevaju najneverovatnije fantazije. Čovek poveruje da je obasjan svetlošću svakodnevnice; ili se zaklinje da se upravo obreo u centru realnih događaja.

Evo ukratko tog sna: Stevan Raičković me sustiže u nekom gradskom parku. Pita me, kao da se znamo, imam li parče hartije i olovku, da mu pomognem i zapišem stihove koje je on, u šetnji, smislio.

Ja užurbano vadim iz torbe sveščicu od koje se nikad ne razdvajam, rasklapam olovku i zapisujem to što mi je Raičković diktira:

U smiraj leta, jedna ruža vene,
Kao da je naumila da rastuži mene.
O, ne tuguj, ružo, za suncem, za bojom,
Svi mi koračamo za sudbinom tvojom.

Sad se pitam: čiji su to stihovi? Jeste, ja sam ih u sopstvenom snu zapisao u imaginarnu beležnicu. Ali Raičković se nekako zatekao u istom snu, samo da bi mi izdiktirao katren koji, i pored na izvesno pravo na autorstvo, niti je njegov niti sam ga ja smislio.

¹ SENT, Časopis za književnost, umjetnost i kulturu, 30-31; Građanski forum Novi Pazar. str.165.

Možda je pesma nastala kao posledica trenja između jave i sna, između života i smrti. U jednom času podudarilo se više oprečnih, ali u isti mah bliskih i neiskazivih istina.

I – eto pesme. U njoj je svako ukrštenje prirodno i dobrodošlo.